

Pista nénémnek

Meglepett **Eörsi István** reakciója Bősről szóló dolgozatom nyomán. Milyen, amikor nem szalonképes? Aztán elgondolkodtam, nincs-e igaza? Mert amit írtam felbős(z)ülten, az valóban sértő lehetett, és akit érintett, azoktól rögvest bocsánatot is kérek. De **Eörsi** válasza akkor is gyűlölködés, ami talán érthető lenne egy bértollnok esetén, de hát ő nem az. Fenntartom, hogy nem szégyen nem érteni valamit. (Farkasházy külön rovatot tart fenn a nem értett dolgoknak.) A polihisztor **Eörsi István** vajon mit kezdene egy százkérdéses teszttel Bősről? Én is csupán egy aggályt tettem közzé, hogy nem vagyunk az ügyben kiokosítva, ezért vannak rossz érzéseink és nincs határozott véleményünk, amire mondjuk egy népszavazást alapozni lehetne (sajnos nem lehet). Szále László sem értette a Magyar Hírlapban, ő is tudatlan? Hatmillióan nem értik. Ebben a jogi kérdésben Hága előtt magabiztosak voltunk, most már kevésbé. Fél éve porrá zúzni mentünk oda a szlovákokat, majd kiderülhet, hogy esetleg fordítva történik? Jól jogászoktunk? Nem véletlenül érzelmeket sorakoztattunk fel jogi érvek és precedensek helyett?

A Bősről szóló koalíciós vitával az a baj, hogy a döntéshozó az egyik oldalon határozott szlovákokat lát, a másikon veszekedő magyarokat. Kifelé úgy

tűnhet, hogy magunk sem vagyunk biztosak az igazunkban. Korábban nem zavart a koalíciós ütközés KBI-ről, privatizációs miniszterről, HungarHotels-ről, Nagy Sándorról, vagyona-dóról, vatikáni szerződésről, mert ezek házon-hazán belül tarthatók és megbeszélhetők. Bős viszont már sokkal több, mert visszafordíthatatlan és évszázadokra kiható ügy.

Balgaság volna arra építeni, hogy Meciar most nem divatos Nyugton, és ha mőszeroljuk, előbbre jutunk. Ő van birtokon belül és Hága jogi döntést hoz, nem politikait. A nemzetközi törvényszék (pozitivistá módon) a pacta sunt servanda elvét nézte: mi állt a papíron? A környezetvédelmet sajnos hátrébb sorolta, de még a rendszerváltás tényét is. (Ha valaki tartozik, az adósság akkor is megmarad, ha az illető meghal. Be lehet hajtani az örökösön.) Nagyon össze kell tehát magunkat szedni egy új érvanyaggal, hogy a bírák megváltoztassák nézetüket a következő fordulóra. A legegyszerűbb pereknél is ritkán dönt a másodfok gyökeresen az első fokkal szemben, különben nehéz volna egységes jogértelmezésről beszélni, és lutrivá süllyedne a bíráskodás. De vajon miféle alapvetően új tényt hozhatunk fel, ami eddig nem került szóba? És ki lesz az a magyar Marcus An-

tonius, aki meggyőzően odaáll a bírák elé? Jó lenne végre számot adni tényleges kilátásainkról (doktor úr, mondja meg őszintén, mi bajom van és mennyi időm van hátra?) és ez legyen végre nyilvános, mert különben továbbra sem értjük majd.

Más, mégpedig a horngyulázás. Természetesen lehet gyulázni bizonyos keretek között, miként petiztek és baueroztak is, átlépve e kereteket. De ez nem más, mint bonyolult kérdések leegyszerűsítése indulatokra, szlogenekre és skandalásokra. („Hankuss” és társaik.) Nincs igaza **Eörsinek**, hogy ez majd magától abbamarad. Ma is jönnek kunbélázással, horthyzással, nyilasozással, bolsizással, pedig üzenetük rég elszakadt a jelen valóságtól. Egy példa. A közszolgálati rádióban a miniszterelnök szembesül azzal a riporteri felvetéssel, hogy a kormány titkos alkut kötött a Nyugattal a magyarság lélekszámának csökkentésére, mert még mindig túl sokan vagyunk. Vigyázz, Pista, mert ebben az SZDSZ is meg lett szólítva, hiszen itt is megvádolják előre kitervelt népiirtással! És már lehet is festeni a plakátot: „Tömeggylkos Gyula, Gábor, Bálint!” Ha pedig kevés a festék: „Tömeggylkosok!” Ezt majd mindenki megérti, nem úgy, mint Bóst.

Székely Ferenc